

Úterý po 1. neděli adventní

Iz 11,1–10: ¹ I vzejde proutek z pařezu Jišajova a výhonek z jeho kořenů vydá ovoce. ² Na něm spočine duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumnosti, duch rady a bohatýrské síly, duch poznání a bázně Hospodinovy. ³ Bázní Hospodinovou bude prodchnut. Nebude soudit podle toho, co vidí oči, nebude rozhodovat podle toho, co slyší uši, ⁴ nýbrž bude **soudit nuzné spravedlivě**, o pokorných v zemi bude rozhodovat podle práva. Žezlem svých úst bude bít zemi, dechem svých rtů usmrtí svévolníka. ⁵ Jeho bedra budou opásána spravedlností a jeho boky přepásá **věrnost**. ⁶ Vlk bude pobývat s beránkem, levhart s kůzlem odpočívát. Tele a lviče i žirný dobytek budou spolu a malý hoch je bude vodit. ⁷ Kráva se bude popásat s medvědicí, jejich mláďata budou odpočívát spolu, lev jako dobytče bude žrát slámu. ⁸ Kojenec si bude hrát nad děrou zmiže, bazilišku do doupěte sáhne ručkou odstavené dítě. ⁹ Nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu na celé mé svaté hoře, neboť **zemi naplní poznání Hospodina**, jako vody pokrývají moře. ¹⁰ V onen den budou pronárody vyhledávat kořen Jišajův, vztyčený jako korouhev národům, a místo jeho odpočinutí bude slavné.

Lk 10,21–24: ²¹ V té hodině zajásal v Duchu svatém a řekl: „**Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil jsi je maličkým.** Ano, Otče, tak se ti zlíbilo. ²² Všechno je mi dáno od mého Otce; a nikdo neví, kdo je Syn, než Otec, ani kdo je Otec, než Syn a ten, komu by to Syn chtěl zjevit.“

²³ Když byli sami, obrátil se na své učedníky a řekl jim: „Blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte. ²⁴ Říkám vám, že mnozí proroci a králové chtěli vidět, na co vy hledíte, ale neviděli; a slyšte, co vy slyšíte, ale neslyšeli.“

Ježíš zajásal v Duchu Svatém a řekl: „Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci ukryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo!“

Jak chtěl Rufín vidět Boha. Rufín byl světec a byl na to jaksepatří pyšný. Jelikož toužil spatřit Boha, přirozeně jej velmi potěšilo, když k němu Bůh jednou ve snu promluvil: „Rufine, chceš mě spatřit a opravdu mě vlastnit?“ „Samozřejmě, že ano. Přesně na tuto chvíli jsem čekal. Spokojil bych se i jen s kradmým pohledem na tebe...“ „Dobrá tedy, Rufine. Obejmu tě na vrcholu hory – daleko od všech lidí a věcí.“ Když se druhého dne světec Rufín probudil, srdce mu po tak neklidné noci mohlo vyskočit z hrudi. Pohled na horu a představa, že uvidí Boha tváří v tvář, jej přiměly vstát z lůžka. Potom začal nedočkavě přemítat, jakým darem by Boha potěšil. O tom nebylo pochyb. Bůh určitě nějaký dárek očekává. Ale co by mu mohl nabídnout, aby to bylo Boha hodno?

„Už vím,“ řekl si, „přinesu mu svůj nový džbán. Má velkou cenu a bude se mu moc líbit... Ale nemohu jej přinést prázdný. Musím ho něčím naplnit.“ Na notnou chvíli se zamyslel. Čím by mohl naplnit vzácný džbán? Zlatem? Stříbrem? Diamanty a drahokamy? Bůh to koneckonců všechno stvořil, a zaslouží si tudíž mnohem vzácnější dar. Už to mám. Nabídnu Bohu svoje modlitby. Určitě je od takového světce, jako jsem já, očekává. Nabídnu mu modlitby, pomoc a službu druhým, almužny, utrpení, oběti a dobré skutky... Rufín se cítil spokojený. Konečně objevil, co Bůh očekává. Rozhodl se přidat ještě více modliteb a dobrých skutků, aby jich shromáždil uspokojivý počet. Během následujících týdnů si poznamenal každou modlitbu a každý dobrý skutek a za každý z nich vložil do džbánu jeden kamínek. Až se naplní po okraj, vystoupí s ním na horu a nabídne jej Bohu.

Když se už do džbánu nevešel ani kamínek, vydal se Rufín směrem k hoře. Na každém kroku si opakoval slova, jež Bohu předloží. „Podívej, Pane. Líbí se ti můj drahocenný džbán? Pevně doufám, že se ti líbí a že tě potěší všechny moje modlitby, oběti a skutky, které jsem nashromáždil a které ti nyní nabízím. A prosím tě, abys mě objal.“

Rufín hbitě stoupal k hoře, kde ho čekala schůzka s Bohem. Opakoval si svou řeč a chvěl se očekáváním, až dospěl na vrchol hory. Ale kde je Bůh? Nikde ho nebylo vidět. „Bože, kde jsi? Pozval jsi mě a já jsem splnil své slovo. Jsem zde, ale kde jsi ty? Nesmíš mě zklamat. Ukaž se mi, prosím!“ Světec se v zoufalství vrhl na zem a propukl v pláč. Náhle zaslechl z nebe silný hlas: „Kdo je to tam dole? Proč se přede mnou schováváš? Jsi to ty, Rufine? Nevidím tě. Proč se skrýváš? Co jsi položil mezi nás?“ „Ano, Pane. Jsem to já, Rufín. Tvůj světec. Donesl jsem ti tento překrásný džbán. Obsahuje celý můj život. Přinesl jsem jej pro tebe.“ „Ale já tě nevidím! Proč se schováváš za ten obrovský džbán? Nevidíme na sebe. Toužím tě obejmout. Zahod' jej co nejdál. Odstraň jej z mých očí. Zahod' ho daleko. Vysyp ho.“

Rufín nemohl uvěřit vlastním uším. Měl rozbít svůj nádherný džbán a vysypat z něj všechny kamínky? „Ne, Pane. To se džbánem nemůžu udělat. Přinesl jsem jej výhradně pro tebe. Naplnil jsem jej svými...“ „Zahod' jej, Rufine. Daruj jej někomu jinému, ale zbav se jej. Toužím tě obejmout, Rufine. Miluji tě.“

José Carlos Bermejo – Příběhy pro uzdravení duše, KNA 2010

Jsem schopen přijmout obdarování od Boha (i od lidí)? Nebo se snažím získat Boha nebo i lidi jen svými skutky, zásluhami?

